Derbyminder

Asger Stein

Så faldt det i derbyudvalgets formands lod at reflektere over tanker og minder i forbindelse med Dansk Jagthunde Derby inden for den årrække, jeg har dyrket og deltaget i hundesporten. Som man kan se af det skrevne, er resultaterne ikke de helt store med derbyhunde, men derbyet er alligevel gået mig i blodet som deltager, som dommer og som formand for Derbyudvalget.

Mine refleksioner kan hovedsagelig deles op som tilskuer, aktiv hundefører, dommer og medlem af Derbyudvalget.

Min tilgang til Derby startede allerede i Ringe i 1981. Jeg havde på dette tidspunkt allerede haft engelske settere og var opvokset i et hjem i Vendsyssel, hvor vi både havde pointere og engelske settere som de foretrukne jagthunde. Da min far på det tidspunkt havde et kuld engelsk setter hvalpe, var det naturligt, at jeg skulle have en hvalp fra kuldet. Jeg var inspireret af en af datidens kendte hundesportsfolk Godtfred Andersen, Klokkerholm, som opfordrede mig til at melde hvalpen til Derby, da det altid for ham var en stor oplevelse at deltage med hund på denne store prøve.

Træningen og til dels dressuren startede, og det var naturligvis med stor spænding, vi drog til Fyn. Nervøsiteten steg betydeligt, da vi kom til standkvarteret, som var tæt pakket med biler og et væld af mennesker, som fór forvirrede rundt blandt hinanden, men samtidig udstrålede stor entusiasme og engagement. Det var en af de store derbyårgange med mange hold. Dommer på holdet var Lystrup Larsen, som jeg tidligere havde stiftet bekendtskab med på min hjemegn. Da vi endelig var kommet i marken, og afprøvningerne var i fuld gang, faldt der efterhånden ro over nerverne. Det lignede jo den måde, vi gik på jagt på i roer og på stubmarker derhjemme. Endelig skulle Labri og jeg i slip. Første slip gik godt, og i næste slip i roer arbejdede Labri fint og opnåede stand for en fasan, som blev rejst hårdt og fulgt rigeligt på vej under opflugt og skud. Hunden var allerede brugt meget på jagt og var ikke helt klar over, at det krævedes, at man skulle forholde sig rolig i opflugt og skud. Det plejede vi da ikke helt at overholde, når vi var på jagt. Lystrup havde nok alligevel syntes, at Labri havde lavet et godt stykke arbejde, for dagen efter kom han hen til mig og sagde, ”at han havde kæmpet for min hund”, men der var skudt over mange hunde, som havde opført sig mere sømmeligt. Interessen var nu tændt, så der blev anskaffet ny hvalp med henblik på endnu en deltagelse i Derby. Formatet strakte ikke, men i 1984 købte jeg så Pilehave Flaks hos Per Olsson. Flaks havde stil og format og en gnistrende jagtlyst, men var i perioder svær at holde inden for rammerne. Træningen og arbejdet med Flaks gav succes, godt hjulpet på vej af erfarne hundesportsfolk. Flaks var allerede præmieret som unghund og i åben klasse inden derbyet, så forventningerne var store, da vi tog afsted til Nordjylland. En del af holdene gik på Toftegårdene og omegn, som også dengang var godt besat med vildt. Flaks fandt to gange fugl i første slip, hvor alt var i orden. Han afprøvedes før middag på en stor stubmark og gik godt efter dommerens kritik. Vi overgik til 2. heat og matchningen og sluttede sammenlagt som 5. vinder.

Senere har jeg deltaget med flere hunde uden samme succes. Det er dog blevet til deltagelse yderligere et par gange på 2.-dagen. Ligeledes har jeg også været opdrætter af et par hunde, som er blevet placeret på Derby, nemlig Bjergagers Sasja og Bjergagers Missing Link. Forventningens glæde er dog den største, så hver gang jeg har fået en ny hvalp, er jeg gået til opgaven med den indstilling, at det måske kunne gå hen og blive en derbyvinder. En drøm og en illusion, som jeg tror de fleste hundesportsfolk deler med mig, når de har anskaffet sig en ny hvalp.

Pilehave Flaks - placeret på Derby 1986

Fra og med den tid har jeg, hvis ikke jeg har deltaget med hund, været en yderst interesseret tilskuer på derbyet. Jeg har nydt synet af det store fremmøde og også hver gang glædet mig til at se årgangens derbyhunde i marken, nydt atmosfæren og spændingen ved opråb samt et fornøjeligt gensyn med landets hundesportsfolk, som trofast år efter år bakker op om denne fornemme prøve. Ligeledes oplevelsen af den lange bilkortege, som glider fra standkvarteret om morgenen efter kort parole og opråb til 2. heat og matchning. Her endnu flere fremmødte tilskuere, som gør, at dagen dirrer af en tæt spænding i luften. Hvem bliver årets derbyvinder? Sidst men ikke mindst er den endelige præmieoverrækkelse spændende og flot, hvor jeg som præmieuddeler har set mange garvede og vel meriterede hundesportsfolk knibe en tåre, når de har fået overrakt Derbykruset som årets derbyvinder.

I erindringen som tilskuer står også det øjeblik, hvor Erik Marker i 1994 førte irsk setter Tilde frem som klubbens første derbyvinder. Første gang racen var øverst på podiet. Senere blev det i 2008 Gordon Setterens tur til at vinde Derbyet. Denne gang ved Ole Halberg med Åens G Blackie. Min største oplevelse inden for de sidste år var, da Jens Rasmussen med Vildtmandens Valdemar gik finaleslippet mod Senjas Nice, med fører Erling Clausen. Et par fantastisk flotgående hunde. Vildtmandens Valdemar slog langt ud og opnåede stand. Alle vi tilskuere håbede inderligt, at hunden ville holde sin stand, til føreren nåede op. Det skal indskydes, at på den tid var Jens allerede godt op i alderen og ligeledes meget gangbesværet. Efter en rum tid nåede Jens op og gav Valdemar rejseordre, og op kom et par høns med efterfølgende ro i opflugt og skud. En

afsluttende situation, som står knivskarp i erindringen hos mig og de fleste af dem, der oplevede dette års derbyafslutning.

Alle disse billeder og indtryk gør, at Derbyet for mig står som en af de største prøver i Dansk Jagthunde sport - med traditioner, som vi bør værne om i fremtiden.

Billede fra 2006 Reersø - morgenparole

2011 Publikum

Som dommer har jeg også haft den store glæde flere gange at få lov til at dømme et hold hunde på årets Derby. Som kronen på værket var jeg indbudt til at være ordførende dommer i 2003 på Sjælland. En opgave jeg satte stor pris på og havde glædet mig ubeskriveligt til. Jeg er stadig af den overbevisning, at alle dommere ser det som en hædersbevisning og et skulderklap for ens dommergerning, når de bliver inviteret til at dømme et hold hunde på Dansk Jagthunde Derby. Ligeledes har det været mig forundt at være ordførende på Svensk Jagthunde Derby. Alle opgaver, som jeg har nydt og gået til med stor respekt.

Arbejdet i Derbyudvalget har altid fyldt og ligget mig meget på sinde i min tid inden for organisationsarbejdet med de stående engelske hunde. Et stykke arbejde jeg har delt med udvalgte repræsentanter fra de øvrige engelske klubber, som har gået op i Derbyet med samme lidenskab som jeg. Inden for de sidste ti år har vi fået indført, at der dømmes efter FMR, så hunde, der opfylder kravene for en præmiering i ungdomsklassen, kan få resultatet indført på dansk hundeweb, hvis hunden på dagen opfylder kravet om ikke at være fyldt to år. De øvrige kan få indført en eventuel præmiering i resultatbogen, selv om de har overskredet aldersgrænsen for ungdomsklassen.

Efter en prøvetid på tre år har vi fået indført forårsderby, hvilket der er delte meninger om - for og i mod, men vi kan dog ikke komme uden om, at der de sidste år har været skudt over et betydeligt større antal hunde på 1.-dagen end tidligere, selv om Kong Vinter i et par tilfælde har spillet os et puds, og vi har været nødsaget til at flytte prøven hen til starten af april. Ligeledes har vi også kunne konstatere en øget interesse fra de øvrige nordisk lande, da der efterhånden er rigtig mange, der tager turen til Danmark om foråret for at konkurrere med deres hunde.

Entusiastiske hundesportsfolk landet over har velvilligt hjulpet til med at skaffe nyt terræn i tilfælde at flytning. I dag har vi så fået bevilget en reserveweekend fredag/ lørdag i forbindelse med afholdelse af Dansk Kennel Klubs Mesterskabsprøve.

Derbyudvalgets inddeling af hundene i kategorier efter præstationerne på førstedagen har måske været medvirkende til, at vi også ser vinderne fra årets Derby fremme i forreste række på senere store prøver. Lige så vigtigt er det, at dette er med til at give opdrætterne et fingerpeg om deres valg af fremtidige avlshunde inden for hver enkelt race. Fremtidige købere kan på denne måde danne sig et overblik over, hvilke forældredyr de kunne tænke sig at købe en ny hvalp efter.

Disse derbyminder er ikke skrevet ud fra de store resultater med mine egne hunde, men mere hvilken oplevelse det har været at arbejde i Derbyudvalget og være med til at arbejde med og tilrettelægge årets Derby.

Det er mit fortsatte håb for institutionen Dansk Jagthunde Derby, at vi fremover også har mulighed for at nyde de respektive racers knivskarpe indbyrdes konkurrence for at opnå dette så fornemme trofæ inden for Dansk Jagthunde sport.

At stå som vinder af Dansk Jagthunde Derby må være noget af det største og ypperste, man kan opnå som dansk hundesportsmand.

Med dette lader jeg stafetten gå videre til Joakim Skovgaard Larsen.

Med venlig hilsen

Asger Stein